

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/335/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5315200622
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5315200622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: G. Q., nar. X.X.XXXX, bytom H. D. XXX, XXX XX L., zastúpeného Advokátskou kanceláriou V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdeho 4, 010 01 Žilina, IČO: 36 858 820 proti žalovanej: Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v konaní o náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 9C/35/2015-94 zo dňa 30. 03. 2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. a III. **p o t v r d z u j e.**

V odvolaní nenapadnutej časti (výrok II.), ktorou súd žalobu vo zvyšku zamietol, ostáva rozsudok **n e d o t k n u t ý.**

Žalobca má voči žalovanej **p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 939,55 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 939,55 € od 29.11.2014 do zaplataenia a príslušenstvo vo výške 118,98 €, všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo zvyšku úrokov z omeškania zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V súdenom prípade sa žalobca voči žalovanej domáha zaplataenia istiny vo výške 939,55 € spolu s úrokom z omeškania a príslušenstvom vo výške 118,98 € z titulu nároku na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú mu rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, a to uznesením, ČVS: ORP-148/OEK-CA-2007 zo dňa 24. 3. 2009. Žalobcovi, voči ktorému bolo citovaným uznesením ČVS: ORP-148/OEK-CA-2007 zo dňa 24. 3. 2009 vznesené obvinenie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona spáchaný formou účastiťva podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, svedčí v konaní aktívna legitímácia. Pasívna legitímácia v konaní svedčí Slovenskej republike, keďže predmetom konania je nárok zo zodpovednosti štátu za škodu. Sporným bolo, ktorý orgán má v spore v mene žalovanej konať. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorú žalobca v podanej žalobe označil ako orgán konajúci v mene žalovanej, vo vyjadrení k podanej žalobe namietala nedostatok svojho oprávnenia konať v mene žalovanej a navrhla, aby súd ďalej konal ako so zástupcom žalovanej s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Súd sa s touto obranou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nestotožnil. Naopak s prihliadnutím k tomu, že vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že prokurátor vo veci konal a sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 24. 3.

2009 ako nedôvodnú zamietol, pričom po podaní obžaloby na hlavnom pojednávaní od obžaloby ustúpil, bol súd toho názoru, že na základe takejto aktívnej činnosti prokurátora po vznesení obvinenia sú splnené podmienky v zmysle vyššie citovaného § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z., kedy vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V tomto smere súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté v rozsudku, sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, podľa ktorých, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Preto zo všetkých uvedených dôvodov bol súd toho názoru, že žalobca správne označil orgán oprávnený konať v mene žalovanej, keď označil Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Súd mal ďalej preukázané, že žalobca si nárok tvoriaci predmet daného súdneho konania riadne uplatnil na predbežné prerokovanie a na tomto závere v nadväznosti na vyššie citované ustanovenie § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nič nemení to, že táto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola pôvodne podaná na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky. Zároveň odpoveďou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 18. 7. 2014 i výpoveďou poverenej zástupkyne žalovanej, ktorá v konaní žalobcom uplatnený nárok rozporovala, tento nárok neuznala, mal súd preukázané, že tento žalobcom uplatnený nárok nebol žalovanou uspokojený v žiadnej výške. Žalobca bol preto oprávnený obrátiť sa so svojim nárokom na súd. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje od uznesenia o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-148/OEK-CA-2007 zo dňa 24. 3. 2009, voči ktorému uzneseniu sa žalobca aktívne bránil podaním sťažnosti. O tejto sťažnosti prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca rozhodol uznesením, č. k. Pv 452/2007-22 zo dňa 17. 4. 2009 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a následne podal na žalobcu ako obvineného obžalobu, č. k. Pv 452/2007-29 zo dňa 21. 9. 2009. Na hlavnom pojednávaní prokurátor od obžaloby ustúpil a žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Čadca, č. k. 2 T 113/2009-375 zo dňa 19. 9. 2012 spod obžaloby podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku oslobodený. Systematickým a logickým výkladom § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. a jeho porovnaním s § 7 a 8 zákona č. 514/2003 Z. z. súd vyvodil záver, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, a to preto, že predpoklad k spáchaniu trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený s výnimkou dôvodov uvedených v ustanovení § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré je potrebné aplikovať analogicky, pretože jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste nemá (ide o tzv. negatívne vymedzenie). Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia a nič na tom nemení skutočnosť, že k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, nedošlo. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V tomto smere, kedy obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, má súdna prax za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V súlade s ustálenou súdnou praxou teda štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného stíhania. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zrušeného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má právo na náhradu škody spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov zotrvala súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť, ale rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. V tomto smere súd poukazuje i na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 25/2011-33. Zo všetkých uvedených dôvodov preto, keďže ako už bolo uvedené, rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania, je potom obrana žalovanej o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané na základe výpovede svedka R., ktorý v čase pred vznesením obvinenia popísal podrobne priebeh skutku a až následne po vznesení obvinenia odmietol vypovedať, bez akejkoľvek relevancie. Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 24.

3. 2009, keďže žalovaný bol po tom, čo prokurátor na hlavnom pojednávaní od obžaloby ustúpil, spod obžaloby rozsudkom, č. k. 2 T 113/2009-375 zo dňa 19. 9. 2012 podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku oslobodený, preto vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.. Vyúčtovaním trov právneho zastúpenia zo dňa 22. 4. 2014 mal súd ďalej preukázané, že v súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi ako obvinenému na podklade uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 24. 3. 2009 boli obhajcom žalobcu vyúčtované žalobcovi dňa 22. 4. 2014 trovy právneho zastúpenia vo výške spolu 939,55 €. Uvedené trovy žalobca podľa predloženého príjmového pokladničného dokladu Advokátskej kancelárie JUDr. Kuric, JUDr. Vladárová zo dňa 22. 4. 2014 obhajcovi uhradil uvedeného dňa 22. 4. 2014. V súvislosti s uplatnením nároku na predbežné prerokovanie žalobca podľa predloženého príjmového pokladničného dokladu Advokátskej kancelárie JUDr. Tatiana Polková zo dňa 2. 5. 2014 uhradil sumu vo výške 118,98 €. O uvedenú sumu, ktorú žalobca preukázateľne uhradil obhajcovi za poskytnuté právne služby v trestnom konaní, v ktorom mu bolo uznesením zo dňa 24. 3. 2009 vznesené obvinenie, sa preukázateľne jeho majetok zmenšil, ako aj sa zmenšil o sumu vo výške 118,98 €, ktorú žalobca uhradil za právne služby spojené s uplatnením nároku na náhradu škody na predbežné prerokovanie. Pokiaľ poverená zástupkyňa žalobcu poukazovala na to, že bola vo vyúčtovaní zo dňa 22. 4. 2014 nesprávne vyúčtovaná DPH pri úkonoch príprava a prevzatie zastúpenia dňa 6. 4. 2009, podanie sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia a účasť na výsluchu dňa 20. 5. 2009, súd sa s touto obranou žalovanej nestotožnil, nakoľko bol toho názoru, že pri určení výšky dane z pridanej hodnoty je rozhodujúci okamih, kedy nastalo zdaniteľné plnenie a toto zdaniteľné plnenie nastalo okamihom vyhotovenia vyúčtovania trov právneho zastúpenia, kedy bola výška DPH v rozsahu 20%. Zároveň mal súd preukázané, že uvedená škoda spočívajúca v úhrade trov za poskytnutú právnu pomoc obhajcovi vo výške 939,55 € a v úhrade trov právneho zastúpenia pri uplatnení nároku na predbežné prerokovanie bola v priamej príčinnej súvislosti s uznesením, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie. Súd tak mal preukázanú i priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 24. 3. 2009 a vzniknutou škodou. Žalobca si tiež voči žalovanej uplatnil nárok na úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 939,55 € od 5. 6. 2014. Zákon č. 514/2003 Z. z. splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím neustanovuje, a preto je potrebné aplikovať právnu úpravu splatnosti pohľadávok podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje, že ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka sa teda týka aj daného sporu. Žalovaná sa dostala do omeškania so splnením nároku na náhradu škody dňa 29. 11. 2014, t. j. po uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, pričom žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky doručená dňa 28. 5. 2014, ako vyplynulo z postúpenia žiadosti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 6. 6. 2014. Výška úrokov z omeškania v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB k prvému dňu omeškania. Preto súd žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 939,55 € od 29. 11. 2014 do zaplatenia a vo zvyšku uplatneného nároku na úroky z omeškania žalobu zamietol. Žalobca bol v konaní neúspešný iba v nepatrnej časti, keď súd jeho nárok na úrok z omeškania v rozsahu presahujúcom úrokovú sadzbu 5,05% ročne a v rozsahu časového obdobia od 5. 6. 2014 do 28. 11. 2014 zamietol. Prináleží mu preto voči žalovanej nárok na náhradu trov v rozsahu 100%. Preto súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov v rozsahu 100%.

2. Proti uvedenému rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podala odvolanie žalovaná z dôvodu, že ním bol porušený zákon, pretože trpí nielen vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale svojím postupom súd odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom a vec nesprávne právne posúdil, preto ho žiadala zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť. Titulom náhrady škody je uznesenie povereného príslušníka OR PZ o vznesení obvinenia, ktoré je účinné a vykonateľné jeho vydaním, teda jeho účinky nastávajú (vzniká škoda) už jeho vydaním, preto prokurátor im nemôže zabrániť, ani ich spôsobiť podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Vychádzať zo skutočnosti, že škodu spôsobila prokuratúra, nie je ničím podložené. Úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby automaticky zakladá príslušnosť prokuratúry, nemá oporu v zákone, môže len vylučovať príslušnosť Ministerstva vnútra SR. V opačnom prípade by musela byť akceptovaná úvaha o zodpovednosti súdu (a teda príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR) vo všetkých prípadoch, keď súd po preskúmaní a predbežnom prejednaní obžaloby nariadil hlavné pojednávanie, teda uznal a potvrdil zákonnosť prípravného konania (§ 238 ods. 1 Trestného poriadku <<https://www.slov-lex.sk/>>

pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>). Preto prichádza do úvahy postup podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého ak nemožno príslušný orgán určiť, koná ministerstvo spravodlivosti. Pokiaľ súd uvedené neakceptoval, nielenže vec nesprávne právne posúdil, ale aj účastníkovi (Slovenskej republike) odňal možnosť konať pred súdom, pretože mu nebola daná možnosť zastupovania príslušným štátnym orgánom, a tým, že súd konal s nepríslušným štátnym orgánom, rozhodnutie trpí tiež vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesprávne označenie účastníka, ktorý koná za štát, predstavuje tiež nedostatok podmienok konania. Do úvahy nevzal skutočnosť, že v trestnom konaní bol žalobca oslobodený spod obžaloby len s použitím zásady „in dubio pro reo“, teda nevzal do úvahy zákonnosť prípravného konania vrátane zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (titulu náhrady škody). Nie každé uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné len preto, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní skutku sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 163/13 <<http://merit.slv.cz/II.US163/13>>). Preto nemožno automaticky bez akéhokoľvek odôvodnenia každé uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné len preto, že v trestnom konaní nedošlo k odsúdeniu obžalovaného. Uznesenie o vznesení obvinenia sa nemôže stať nezákonným z dôvodu, že v neskoršom štádiu konania sa z rôznych dôvodov nepotvrdí podozrenie zo spáchania trestnej činnosti. Prípravné konanie by stratilo význam a stíhať by bolo možné len osoby, u ktorých by vina v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností už bola preukázaná. Nie je možné spoločné posudzovanie uznesenia o vznesení obvinenia a rozsudku o vine, resp. nevine obžalovaného, keďže pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu určitou osobou a pri rozhodnutí o vine musí byť vina obžalovaného preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Nie je možné dospieť k záveru, že oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania, keďže by došlo k sankcionovaniu orgánov činných v trestnom konaní za ich činnosť, ktorú uskutočňujú na základe zákona a v jeho medziach a k zasahovaniu do ich právomoci. Pokiaľ je postup orgánov činných v trestnom konaní legálny a titul uplatňovanej náhrady škody zákonný, je namieste zväziť postup podľa § 3 Občianskeho zákonníka <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> a náhradu škody nepriznať, pretože výkon takéhoto práva by bol v rozpore s dobrými mravmi. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že došlo k odsúdeniu obžalovaného a len preto, že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona (extenzívny výklad nezákonnosti uznesenia), je v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Žalobca si svojim konaním trestné stíhanie zavinil sám, a preto náhrada škody by bola v rozpore s dobrými mravmi. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, keď zákon vymedzuje, aké rozhodnutia možno považovať za nezákonné. Súd nemôže určovať zákonnosť alebo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní. Pre splnenie nároku na náhradu škody je potrebné preukázať kumulatívne splnenie troch podmienok, a to existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody. V danom prípade absentuje existencia nezákonného rozhodnutia. Nie je teda daný základ nároku na náhradu škody. Záverom odvolania poukázala žalovaná na nález Ústavného súdu SR, II.ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 a uznesenie pod sp. zn. I.ÚS 548/2012 zo dňa 07.12.2012, podľa ktorých uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré spĺňali v čase ich vydania všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné len preto, že v neskoršom štádiu trestného konania sa nepotvrdila pravdepodobnosť podozrenia zo spáchania trestného činu. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, kde uviedol, že zotrváva na dôvodoch uvedených v žalobnom návrhu a má za to, že odvolanie žalovanej je bezpredmetné a bez akéhokoľvek právneho základu. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu Štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto

právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom Škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrváva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z. (napr. 3 Cdo 194/2010). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Pri takomto výsledku trestného stíhania je totiž treba vychádzať z toho, že obvinená osoba trestný čin nespáchala, a že teda nemalo byť proti nej vznesené obvinenie pričom je irelevantné či spod obžaloby bola oslobodená s poukazom na zásadu in dubio pro reo alebo nie. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Námietky žalovanej sú v hrubom rozpore s ustálenou judikatúrou a preto ich žalobca považuje za nedôvodné a nesprávne. Rovnako tak odmieta tvrdenie žalovanej, že žalobca si svojím konaním zavinil trestné stíhanie sám. Taktiež pokiaľ žalovaná namieta, že je neprípustné sankcionovať orgány činné v trestnom konaní za ich činnosť a zasahovať do ich právomoci, žalobca uviedol, že štát sa nemôže zbaviť objektívnej zodpovednosti, ak sa postup týchto orgánov ukáže ako mylný, navyše zasahujúci do základných práv jednotlivca. V takom prípade nerozhoduje či orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. V súvislosti s námietkou žalovanej, že Okresný súd Čadca nesprávne vyhodnotil a posúdil otázku, ktorý štátny orgán je príslušný konať v mene štátu žalobca uviedol, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f/tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. 1/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a/ až j/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. V danom prípade došlo ku škode žalobcu v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt (§ 10 ods. 1 zákona 301/2005 Z. z. Trestného poriadku). Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj vyšetrovateľ Policajného zboru (§ 10 ods. 7 Trestného poriadku). Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia, ktoré policajt doručí prokurátorovi najneskôr do 48 hodín (§ 199 ods. 1 veta druhá a šiesta Trestného poriadku). Ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi (§ 206 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku). Po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie (§ 209 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku). Prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin (§ 214 ods. 1 Trestného poriadku). Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 ods. 1 Trestného poriadku). Pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený a/ dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie a určovať lehoty na ich vybavenie, b/ vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c/ zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d/ vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, e/ zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f/ odňať vec policajtovi (§ 230 ods. 2 Trestného poriadku). Iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu (§ 231 písm. a/ Trestného poriadku). Prokurátor nevyhovел sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia ale naopak, túto ako nie dôvodnú zamietol a neskôr podal na žalobcu obžalobu. Aj z tohto dôvodu je žalovaná zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúra

2. Bratislava, ako príslušným štátnym orgánom. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby Krajský súd v Žiline odvolanie žalovanej ako nedôvodné zamietol a rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 9C/35/2015 zo dňa 30.03.2017 potvrdil. Zároveň navrhol, aby Krajský súd v Žiline zaviazal žalovanú k náhrade trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil vo výroku I. z dôvodu jeho vecnej správnosti a zároveň aj vo výroku III., ktorý ako výrok o trovách konania je výrokom závislým. V odvolaní nenapadnutej časti (výrok II.) ostal rozsudok nedotknutý.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vypořiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd.

9. Okresný súd konal o nároku žalobcu na náhradu škody pozostávajúcej z trov obhajoby a príslušenstva v súvislosti s uplatnením nároku na predbežné prerokovanie nároku, kedy bol spod obžaloby oslobodený, pretože trestnosť činu zanikla. Nebolo sporné, že žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol a po skončení vyšetrovania podal obžalobu. Okresný súd správne vychádzal z toho, že zodpovednosť štátu za škodu je objektívna a že za žalovanú Slovenskú republiku koná Generálna prokuratúra SR, pretože uznesenia o vznesení obvinenia žalobca napadol sťažnosťou a tieto sťažnosti boli prokurátorom zamietnuté. Správny bol aj záver, že účinky zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia nastali právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T 113/2009-375 z 19. 09. 2012, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený, a z toho dôvodu zaviazal žalovanú na náhradu škody, ktorá žalobcovi preukázateľne vznikla v súvislosti s trestným stíhaním ako trov obhajoby.

10. Odvolací súd v prejednávanej veci za dôležité považuje, že v predmetnej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči žalobcovi a to uznesením policajného orgánu OR PZ v Čadci, proti ktorému žalobca/obvinený podal sťažnosť. Prokurátor okresnej prokuratúry túto sťažnosť zamietol a podal obžalobu na obvineného. Súd žalobcu spod obžaloby oslobodil. Vzhľadom na výsledok vedeného trestného konania je teda bez akýchkoľvek pochybností správny záver súdu prvej inštancie, že všetky rozhodnutia voči žalobcovi v trestnom konaní do rozhodnutia súdu (súdov) bolo potrebné považovať za nezákonné, preto je daný dôvod nároku žalobcu na náhradu škody v zmysle § 3 ods. 1 a ods. 2, § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>>.

11. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 4 NCdo 15/2009 <<http://merit.slv.cz/4NCdo15/2009>>, v zmysle ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Z.z. Podľa doterajšej súdnej judikatúry zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

12. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvostupňového súdu napadnuté odvolaním v tejto veci je plne v súlade s ustálenou súdnou praxou a námietky odporcu vyjadrené v odvolaní týkajúce sa právneho posúdenia nezákonného rozhodnutia vo veci, ako aj nedostatku príčinnej súvislosti nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

13. V ďalšom žalovaná spochybnila príslušnosť prokuratúry konať za štát v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>>; tvrdí, že v prípadoch uznesení o vznesení obvinenia vydaných policajtom PZ sa prokurátor žiadnym spôsobom nepodieľal, nič pri jeho vydaní neopomenul, preto nie je možné, aby škodu spôsobil prokurátor, ako to predpokladá zákon. Poukazuje na to, že situáciu, kedy príslušný orgán nemožno určiť podľa § 4 ods. 1 zákona rieši ustanovenie § 4 ods. 2 tak, že v mene štátu koná Ministerstvo spravodlivosti SR. K tejto odvolacej námietke odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. 10. 2015 sp. zn. 8Cdo 289/2014 <<http://merit.slv.cz/8Cdo289/2014>> (6/2016) v zmysle ktorého „ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru, alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zák. č. 412/2012 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2012/412/>> Z.z. je od 01. 01. 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti“. V zmysle uvedeného rozhodnutia je potom bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že v danom prípade za škodu vzniknutú žalobcovi koná v mene štátu, ako príslušný štátny orgán práve Generálna prokuratúra SR. Navyiac podľa názoru odvolacieho súdu aj pred prijatím tohto rozhodnutia bolo zrejmé, že v obdobnom prípade, ako v danej súdnej veci, to znamená, keď prokurátor zamietol sťažnosť voči uzneseniu príslušníka policajného zboru o vznesení obvinenia a podal obžalobu na súd došlo k nezákonnému rozhodnutiu, ktorým bola spôsobená škoda, práve v štádiu, keď už vo veci v trestnom konaní konal prokurátor. Podľa trestného poriadku na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a zavŕšený je podaním obžaloby, vykonáva pôsobnosť vyšetrovateľ policajného zboru resp. poverený príslušník PZ a tiež prokurátor. Aj keď nezákonným rozhodnutím ostáva uznesenie o vznesení obvinenia vydané príslušným policajtom, oprávnenie Ministerstva vnútra SR konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu (v opačnom prípade by bolo potrebné dospieť k názoru, že MV SR oprávnenie konať za štát nemá), preto ak prokurátor podanú sťažnosť obvineného/ žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol a následne podal obžalobu príslušnému súdu, bolo tým založené oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Z.z.. V zmysle platnej úpravy § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>>, kritérium na vznik oprávnenia k GP SR konať za štát nezakotvuje vydanie nezákonného rozhodnutia prokurátora prokurátorom, ale skutočnosť že škodu spôsobil v trestnom konaní tým, že nevyužil (prokurátor) svoju kompetenciu a nezrušil nezákonné rozhodnutie, trestné stíhanie nezastavil, čo znamená, že si osvojil závery nezákonného rozhodnutia a na ich základe podal obžalobu. Tento odvolací dôvod preto odvolací súd považoval za nepodložený.

14. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu trov jeho právneho zastúpenia v trestnom konaní, odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku a trestného spisu, dospel k tomu, že rozhodnutie súdu je vecne správne, trovy právneho zastúpenia tak ako sú uvedené v napadnutom rozhodnutí súhlasia s úkonmi vykonanými právnym zástupcom žalobcu a zaznamenanými v trestnom spise. Ich úhrada bolo preukázaná príjmovým pokladničným dokladom Advokátskej kancelárie JUDr. Kuric, JUDr. Vladárová, s.r.o. zo dňa 22. 4. 2014 na sumu 939,55 eur a príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 02. 05. 2014 Advokátskej kancelárie JUDr. Tatiana Polková na sumu 118,98 eur.

15. S poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne v súlade so zákonom. Odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založila svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

16. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, a preto odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)